

Estagel, 26 de Març de 1948.

Yrta. Felipa Costabella.

Salt (Girona)

Destinatària: Ahir vaig rebre dues lletres teves, l'una anterior i l'altra posterior a la nostra darrera conversa telefònica.

Celebro que hagi estat passatger el disgust que et va causar el fracàs del nostre projecte d'entrevista. Ben mirat, no val la pena de cappicar-s'hi, car no ens han d'estrangejar els nombrosos entrebaixos que s'oposen als nostres propòsits. Malgrat tot, no dubto que reeixirem a convertir-los en realitat. Aquesta setmana no m'ha estat possible de traslladar-me a Perpinyà. Procuraré anar-hi dimarts vinent, i espero que tot seguit podré enviar-te els "poderes" que et fan menester. Si no surt una altra "pega", confio que podrem juntar-nos abans de l'estiu. I el bo del cas és que ja seràs alteshores la meva muller. Ah! Molt important! Díxí que estiguem casats, fes-m'ho saber de seguida, puix que, si em cal encara enviar-te algunes lletres, no voldria cometre l'error de tractar-te de "semporeta", quan ja hauràs deixat d'ésser-ho.

Si hi hagués dificultats per al passaport dels meus pares, digneus m'ho immediatament, i els enviauria una altra llettra de reclamació signada per mi o per la meva germana, segons creieu més convenient.

Em plau molt que hagis compres la meva actitud davant els consells, potser ben intencionats, però inacceptables, d'alguns amics. Els exemples d'en Puig, en Pibernat i altres no em seduiran pas. Crec que s'equivoquen, com es va equivocar en Raset, anys endarrera, pensant tal vegada situar-se favorablement. A propòsit d'aquest darrer, no he sabut res més d'ell; les gestions que vaig fer per a ajudar-lo, resultaren infructuoses. De totes maneres, no crec que el seu cas sigui desesperat. Si, com em deia en la seva llettre, no té res a reprotxar-se, estic

segur que trobarà maneres de demostrar la seva inculpabilitat. És possible que, a llores d'ara, ja hagi millorat la seva situació. No ha escrit més a la seva família?

Fa temps, cinc o sis anys, que no sostinc més correspondència amb la mestressa d'escola de què em parles. Amb tot el que ha passat d'aleshores ençà, sens dubte em seria difícil ara de trobar el seu parador.

En Canet continua així, invariable. Quan l'ocupació, va passar una temporada en un camp de concentració. Té ja la fille casada.

La dona de l'Huix ha tingut una altra nena. La gran ja den tenir prop de quinze anys.

L'altre dia ~~dia~~ vaig respondre a en Ciset. Em cal fer-ho encara a en Joan; la setmana entrant, si em llen, li escriuré quatre mots. Sento molt que hagis perdut la foto que et va donar per a enviar-me. Si hauries de dir, perquè ens n'envies una altra.

Recorde a tots. Una estreta abagada del seu

Ju

P. S. — Em dius que em trobareis el parlar canviat, el dia de la nostra darrera conversa per telèfon. No crec que fos degut a cap impressió de disgust, com tu suposes, aquest canvi. És que nous anys de convivència amb la gent d'aquí han fet que, insensiblement, m'assimilés més o menys el seu accent i admeteis alguns mots i expressions. Encere que, quan parlo amb un compatrioti, procuro depurar el meu llenguatge, de vegades m'escapa, no gans menys, algun "mè" o algun "pas" abusiu.

T'adjunto una foto perquè la donis als de casa. Com pots suposar, es tracta de la casa on residim. Què t'en sembla?